

Turczi István:

Elfogy az ember

*In memoriam
Esterházy Péter*

Töredéknek lenni maga az élet.
Úgy gondol rá, ahogy a fű
hintázik a szélben.
Itt semmi se mozdul.
Nevek, arcok törlődnek,
vezeklő szürkében a táj.
Fekete tollú, fehér madár
röptét figyeli egyre,
mennydörgésből, villámokból,
állatok járásából jósol.
Feszültségeit nem földeli el az ég.
Már Eudemosz gyűrűje sem segít.
De minek is átkozódna:
a sötétség neki nem ellenség.
Egy távlatvesztésre hajló éjjel
visszahátrál a homályba,
hol lecsukhatja végre
kígyót agyaggá változtató szemét.
Elmegy a test a porhoz, mondja,
hiába tiltják.
A hosszan tartó álom büntetés.
Lejegyzi az első szót, mi ébredéskor
az eszébe jut. Tűzzel megtisztítja,
vízzel átmossa. Úgy gondol rá,
ahogy a fű hintázik a szélben.